Наді мною листя скрізь зелене...

Осип Маковей

Наді мною листя скрізь зелене,
сонце тиснесь в тінь лісну лучами,
дерева розлогі вколо мене,
долом густо вмаєні корчами.

Легіт теплий ледве чутно дише,
в тіні цвіти головки вниз клонять,
пташка пирхне, листям заколише,
десь далеко жайворонки дзвонять.

Сойка закричить там неспокійно,
дикий голуб туркотить на дубі,
в сяєві мушки буяють рійно
і розносять звуки тихі, любі.

Між корчами в тіні при ручаю,
що помалу в'ється між травою,
на мураві я сиджу, думаю
і любуюсь довго самотою.

Як незамітно минають хвилі
серед твої зелені, дуброво!
Чую, як мій дух росте на силі,
як він відживає ту наново.

Сторони родимі, величаві,
не заступить вас чужина жадна,
світ манить мене на сій мураві,
і будучина мені принадна.

Дух мій вдвоє до життя охочий;
ним я звеселю тяжкі години,
як брильянт, що світить серед ночі
світлом сонця, набраним за днини.

1887